:13

עה א מיי פרק ח מהלכות תמידין ומוספין הלכה ד: ב מיי פ״ח מהלכות קרבן פסח הלכה ה

הגהות הב״ח

(מ) גבו' נשלח למ"ד לא הוי היקש: (צ) שם אלא למ"ד הוי היקש: (ג) רש"י ד"ה ה"ג ואיבעים אימא וכו' אם כמוב להצפית טימת יוכר לחודה עלמה בחודה והוקש בכור לחודה עלמה והיה למד כל"ל ותיבות ללמוד לו חזה ושוק ולמדתה בהיקש אי הוי הוקש בכור לתודה נמחק:

מוסף רש"י ו חרץ מפנים בחד זימנא גמיר. אי נמי סבירא לן דפנים בהיקש למד, יכול לחזור וללמוד על ההיכל

נחוץ יכול מחור הכנחד על החיים בבת אחת מה שכחוב בו בפירוש, כגון אחת למעלה בשעיר ושבע למטה בפר, ועמהם אף מה שלמד

תונטי בפין, מירכי דמי היקט שלמני בפיקט, וחיכי דמי היקט שלמני למד מן ההיקט בנון אם לא הולכך היכל ללמוד מן לפני ולפנים אלא היכל ללמוד מן לפני ולפנים אלא השחל דהולכך ללמוד ממני את התפורש בו, למד הכל בכת אחת (יותא בו, למד הכל בכת אחת (יותא בו), בשלמא למ"ד לא הדוי היקש כו'. כלומר בין מה שכחוב בו בגופיה בין מה שלמד מדבר אחר נפקא ליה דחמן עשר עשרונות הוא, דבדידיה כתיבי עשר חלות כדילפינן לעיל דתרומה אחת חנות הדיניפין נעני התרונה החת מעשרה, והכי גמת משתי הלחם העשרון יהא לכל חלה, הרי עשר עשרועות, הלכך לאו היקש הוא ויכול לחזור וללמוד על המלה דעשרה עשרועות הוא, והכי דמי היקש גמור בנון אי לא חיכי דמי היקש גמור בנון אי לא חיכי דמי שודה לות לומור עדיםו באת עשר חלות לגופיה ובשתי הלחם לשל מכוע לשפין מהדדי הוי עשר עשרונות וילפינן מהדדי דההיא הוי היקש גמור: שאין ת"ל תביאו. דהא לעיל מיניה כתיב וההרבתם מנחה חדשה, והוי כתיכ והקוכמם מנחה חדשה, והוי מלי למכתב ממושבוחיכם לחם מנופה: כל שאתה מביא ממקום אחר. הדומות לוה שנאין חתך: אי מה להלן שני עשרונים. דרוש להך גיסא מה עשרונים. דרוש להך גיסא מה בשתי הלחם ב׳ עשרונות ותו לה, בשמי המחם כי פשרתות חם כמ, אף כאן במחץ שבחודה כי עשרונים לי מלוח: ת״ל תהיינה. ימירה לרבוייא היא ואע״ג דכחיב בשחי הלחם יליף לחודה, דאם אינו ענין לשמי הלחם דהא כתיב שני לשמי הלחם דהא כתיב שני עשרונים, תנהו ענין לחמץ שבתודה עשרונים, מנסו ענין לחמן שמודה ליסוו י עשרונים: ולמדנו עשרה לחמץ. משמי הלחם שחל מתן, דמסיינה ממן דמיני נגד חמץ הבא מצה. דמה שמניא סולת לצורך מתן הכא מלה: תביאו רובריא היא. ל"א מנילו ייבוים הום דמשמע הבחה מרובה. ריבוים הוח דמשמע הבחה מרובה, שיהא בחלה עשרון שלם ויו״ד דמהיינה דמביא יי חלות הוי מגופיה דקרא דמודה הלכך לאו היקש הוא ויבוא ללמוד על המלה ימות החות ומים עוד שעת חפדון. מחפות למא והיינו עה"ש, כדכתי לא תלאו ליא מפסת ניתו עד נקר: יהא נאכל ככל הקדשים הנאכלים ביום. כשאר קדשים הנאכלים ביום. כשאר קדשים ביום שחיטמו, כדרך חודה שאף היא זמן אכילתה יום א' ואוכל והולך כל יום שחיטתה והלילה עד דתהיינה מיעוטא הוא דמשמע הני דוקא שני עשרונים ולא אחר שני הבקר, מן התורה, דכ' ביום קרבנו יאכל (ברכות ט.):

כלומר בכל הבהמות ורבינו חננאל פירש בפרק הוליאו לו (יומא מ.) בחדא זימנא גמיר דכי בו גמרינן שיהיו כל עשיותיו שוות בין בפנים בין בחוץ שכל הזאות שיעשו מהם בכל מקום שיהיו שוות ואית ספרים דגרסי חוץ ופנים בחד זימנא גמר 0: היינו דכתיב ממושבותיכם תביאו. גבי שתי הלחם כתיב וילפינן מינה חלות חמץ לתודה כחו דמה כאן בשתי הלחם עשרון לחלה אף כאן חמך שבתודה עשרון לחלה ומנין חלות שבתודה ילפינן דהוו עשר בג"ש דתרומה תרומה מתרומת מעשר אלמא איכא י׳ עשרונות לי׳ חלות של חמץ והדר ילפינן ביי מיניה מחמץ דכנגד חמץ הבא מלה והוו להו י' עשרונות לג' מינים של מלה דהיינו ₪ ג' עשרון ושליש לכל מין חלה וחלה של מצה ואע"ג דמנין של חלות לאו בגופיה דחמן כחיב חשיב ליה לאו בחמן כדפירש בקונטרס ° משום דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בהיקש א"נ משום דתרומת מעשר חולין הוא א"נ משום דפריך בפ' התודה (מנחות עו:) ואימא ב' עשרונות ותו לא כשתי הלחם וקאמר ת"ל תהיינה וגרסי׳ התם מאי תלמודא אמר ר' ילחק בר אבדימי תהיינה כתיב כו עשרה עשרונות דבר הכתוב ומריבוי ב' יודין דריש דחד יו"ד יחיר משמע עשרה ומסתברא דהאי יו"ד דתהיינה לי אלחמי תודה קאי דאי אשתי הלחם שתים שתי עשרונים כתיב והיינו הימנו ודבר אחר די' עשרונות בדידיה כתיב דתהיינה משמע להו י' חלות ועשרון מתביאו קא יליף ובלשון אחרון פירש בקונט' במנחות (גז"ש) ואית ספרים דגרסי התם אמר רב ילחק בר אבדימי מהיינה כתיב ותו לא ול"ג עשר עשרונות דבר הכתוב ודריש משום

שימה מקובצת

ואיבעית אימא חוץ מפנים כחד זימנא גמיר. פרק"י דכיון שלריך ללמוד מבין הבדים דבר שנכתב בגופו בהיקשא ילפיק נתי דבר של נכתב בגופו דאתי מהיקשא שלל נכתב בגופו דאתי מהיקשא בלל נכתינן בתדא מולה לא לריך ללמוד מתודה אלא חזה ושוק ליום ולילה, וזה לא נכתב בתודה אלא מהיקשא אתי. ודוקא אם היינו לריכים מהיקשא אתי. ודוקא אם היינו לריכים ללמוד בבכור (דמנופה וחזה) [תנופת חזה] ושוק וזמן אכילה והוקש בכור לתודה עלמה [היינו יכולים] ללמוד

שתיהן ממנה. שהחודה שמלמדת עליו זמו אכילתה הכתוב בה מלמדת עליו נמי חזה ושוה שלמדתו מהיהש משלמים. ולא נהירא דכיוו דאפילו למ״ד הימנו שיים ותוהה שמחים טותנות עביר זכן שנימום הטעוב כה תנות שביר נות ווהי הוקן שנחנים והיקן משמינים. ומו טיידים ירטין נופיני נותר הייסט יודב אחר הייקב לא חשיב היקש בכה"ג בדפי א"ב אחלה אילטריך לעיל (מא.) לפר (לפר) (זה פר) העלם לאנטריך לעיל בנופיה דפר העלם רדביים אחרים, ולא אמריען בדוא זונה לבר בנופיה דפר העלם רדביים אחרים, ולא אמריען בדוא זונה נתר. לכך נראה דה"ש חוץ תפטים כרי דילפינן אהל מושד מבין הבדים בין לפר [בין] לשעיר כמה שכתוב בהדיא בתרוייהו בפנים דהייט אחת למעלה בשעיר ושבע למטה בפר, ועל זה קאחר וכן ישבה לפר ושעיר הנעשים באהל מושד כמו שתניט מפורש (בהיכל) צפטים בשניהם דהייט שבע למטה ואחת למעלה, ולא ילפינן פר מפר ושעיר משעיר אלא ילפינן פר חיצון משעיר ופר דפנים וכן ילפינן שעיר דחיצון מפר ושעיר דפנים מכל אחד ילפינן מה שכחוב בו בפירוש (תוספות מהר־פּ): רש"י ד"ה המה ינטין משר ופר מנים וכן ינטין שער לפנים מל מחד לפני ונישיר לפנים מל מחד ינטין משר של לפני מיש של מצוב לפנים מל מחד ינשרה קשור וביד משרה ביד לאון מיש הדרו הוא און מיש משר לפנים וכן ינטין של הדרי הדרו הוא און מישים של מה שלמה ילומי מה מקן מענישים של מיש ביד וויד משרה קשורות דיבר המרוב עשר קשורות דיבר המרוב עשר קשורות דיבר המרוב עשר קשורות הדרש כ"ל (שים): לון שלחין דכר זה למדע ממקן ממכילה) לממכי גנים במשר המיד של מיש המיח למיך ממד של מיש בהצרא וה"ש מצוב מר ורביו העצל פיים און להיים ז"ל פסי הואל לו (ייש של היים ב"ל מיש בי"ל מיש ב"ל מיש בי"ל מיש ב"ל מיש בי"ל מיש ב"ל מי

עשרונות וכ"נ דיו"ד לא לה מייתינן למידרש דכמו שיאמר מתעשה

לשון יחיד תעשינה לשון רבים כך יאמר מתהיה תהיינה יו"ד אחת של עיקר ויו"ד אחת של שימוש ואם תאמר ומג"ש דתרומת מעשר היכי

יליף לי׳ חלות דלמא עביד חדא חלה אחת גדולה ויטול הימנה

ואיבעית אימא חוץ מפנים בחדא זימנא גמיר. פירש נקונטרק

דכולה מילתא דהיכל בעי למילף מפנים ואיידי דניתן . היקש לדרוש בדברים המפורשים בפנים כגון למטה בפר ולמעלה בשעיר נדרוש בו ולמד בבת אחת אף הלמד בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעיל

נמי אם היינו לריכין ללמוד לבכור תנופת חוה ושוק וזמן אכילה והוקש בכור לתודה עלמה ללמוד שתיהן ממנה מתוך שתודה מלמדת עליו זמן אכילה דכתיב בה מלמדת עליו נמי חזה ושוק שלמדתו בהיקש משלמים אבל עכשיו שלא הוקש לתודה אלא לחזה ושוק וללמוד כאו ממנו זמן אכילה לבדו אם אתה אומר לחזה ושוק של תודה הקישו הכתוב כבו בו עלמו לא למדו בתודה אלא בהיקש ע"כ לשון הקונט" וקשה לפירושו מהא דאמר לעיל (דף מט:) דיותרת ושתי הכליות דעבודת כוכבים הוי דבר הלמד בהיקש ואינו חוזר ומלמד בהיקש אע"ג דכתיבא בו ההיא היקשא לדברים דכתיבי בפר העלם גופיה כגון הואות וכמה דברים ולא אמרי׳ בחד זימנא גמיר ועוד אמרי׳ לעיל (דף נה.) דלא ילפינן זבחי שלמי ליבור ללפון מחטחת משום דהוי דבר הבא בהיקש ואינו חוזר ומלמד בהיקש אף על גב דלריכא ההיא בה וילפינן בהיקשא [דנאכל לזכרי כהונה] יותי' ר"י דמאחת למעלה דכתיב 🌣 נאכל ביום א"ל אביי וממאי דרבי אלעזר ב"ע בשעיר יליף מבחוץ בין בפר בין ודאורייתא דלמא דרבגן ולהרחיק מן בשעיר דהכי כהו משמע וכן יעשה העבירה א״כ מאי אלא עדה חצות [אלא] כי בחוץ בין בפר בין בשעיר וכן בשבע בח :התם מה התם דאורייתא אף כאן נמי דאורייתא דלמטה דכתיבי בפר בפנים ילפינן . (בין) בחוך בין בפר [בין] בשעיר

ואיבעית או אימא חוץ מפנים בחד זימנא גמיר בשלמא למ"ד 🐵 הוי היקש היינו דכתיב יממושבותיכם תביאו לחם תנופה שאין ת"ל תביאו מה ת"ל תביאו כל שאתה מביא ממקום (למקום) אחר הרי הוא כזה מה להלן עשרון לחלה אף כאן עשרון לחלה אי מה להלן שני עשרונים אף כאן שני עשרונים ת"ל תהיינה ולמרנו "עשרה לחמץ עשרה למצה מנין ת"ל 2על חלת לחם חמץ 2נגד ב חמץ הבא מצה אלא למאן ראמר (כ' (לא) הוי היקש מאי איכא למימר תביאו יתירא היא: הפסח אינו נאכל: מאן תנא יאמר רב יוסף רבי אלעזר בן עזריה היא דתניא רבי אלעזר [בן עזריה] אומר נאמר כאן יבלילה ונאמר להלן יועברתי בארץ מצרים [הזה] בלילה הזה סמה להלן עד חצות אף כאן עד חצות א"ל ר"ע והלא כבר נאמר יואכלתם אותו בחפזון עד שעת חפזון א"כ מה ת"ל בלילה הזה שיכול יהא ככל הקדשים הנאכלים ביום ת"ל בלילה יבלילה יהא ח נאכל ואינו

הדרן עלך איזהו מקומן

אי מה להלן. אלו שני עשרונים יאו אף אלו כל י׳ חלות שבה שני עשרונים: **ת"ל מהיינה.** התם מפרש מאי למודה יבו בפ׳ התודה: למדנו עשרה. עשרונות לחמץ דהא י׳ חלות למודות בה ס׳ בג"ש יו מתרומת מעשר מה תרומת מעשר אחד מעשר אף תרומת חודה והקריב ממנו אחד מכל קרבן מכל מין תרומה לה' אחד מעשר הרי י' חלות ובהיקש תביאו דו למדנו שהחלה עשרון הרי למדנו י' עשרונות לחמך הימנו בו ודבר אחר י׳ חלות למדנו בהן כבר ובהיקש הן למידות עשרון לחלה: עשרה. עשרון לשלשת מינין שבמלה מנין: ח"ל על חלח לחם חמץ. מנה הכתוב מינין שבמלה וכתב אחריהן על חלת לחם חמץ הרי היקש אלמא חמץ שלמדנו בו עשרה עשרונות בהימנו ודבר אחר חוזר ומלמד על המלה בהיקש עשרה עשרונות: בו מביאו רבויא הוא. לרבות חמץ שבתודה שכל שתים שבו יו יהו שתים עשרונים והוי כמאן דכתיב בגופיה בלחמי תודה ולאו משתי הלחם גמרי יחו והיכי דמי דליהוי הימנו ודבר אחר כגון אי איתקוש חמץ דתודה לשתי הלחם בקרא אחרינא דלא מפרש בה יש עשרון לחלה וילפינן תודה משתי הלחם בהיקש לעשרון לחלה ובדידיה כתיבי עשר חלות: מאן סנא. דאינו נאכל אלא עד חלות: עד שעת הפוון. שהם נחפזים ללכת והיינו לאור הבוקר כדכתיב (שמות יב) ואתם לא תלאו איש מפתח ביתו עד בקר: יכול יהא נאכל כשאר כל הקדשים. ביום זביחתו קודם שתחשך יתחיל לאוכלו אם ירצה ת"ל כו": להרחיק את החדם. כדתנן בכולהו עד חלות: ה"ר מחי אלה. ליתני ונחכל עד חלות כדתנא בכולהו: כי הסס. דומיא דלילה ומנוייו וללי תנייה דהוו דאורייתא. איבעית אימא לא גרסינן וה"ג א"כ מאי אלא כי התם מה התם דאורייתא כו':

ה"ג וחיבעית חימה חון מפנים בחד זימנה גמיר. והכי חיתה בקדר

יומא בפרק הוליאו לו (דף מ.) כלומר נהי נמי דהיקש מקומות כהיקש

בהמות הואיל והיקש ח לורך פנים הוא אפ״ה לא דמי לההוא דלעיל

דאילו היכל כולה מילחא בעי למילף מפנים ואיידי דניתן היקש לידרש

בדברים המפורשים בפנים כמו זו

למטה בפר ולמעלה בשעיר נדרש

ולמד בבת אחת ובא אף מה שלמד

בפנים בהיקש עמו וגבי היקש דלעיל

נמי חו אם כתוב בתודה ₪ והוקש

בכור לתודה (ג) ללמוד לו חזה ושוק

ולמדתה בהיקש אי הוי הוקש בכור

לתודה עלמה והיה למד ממנה תנופת

חזה ושוק ואכילת יום ולילה דמתוך

שיכולה ללמוד עליו זמן לאכילה שהוא

כתוב בה מלמדת נמי עליו תנופת חזה

ושוק אבל השתא לתודה עלמה לא

החישה הכתוב אלא לחזה ושוה שבתודה

ובתודה עלמה לא למדתה אלא בהיקש:

היינו דכתיב ממושבותיכם וגו'. גבי

שתי הלחם דעלרת כתיב והולרכנו

במסכת מנחות (דף עו:) ללמוד מהס

כמה עשרונות יש בלחמי תודה ובגופה

נכתב י' חלות בכל מין אבל לא נתפרש

מכמה היא החלה ומייתי לה לחלות

חמן שבתודה יו משתי הלחם שאף הן

חמץ והכתוב הקיש כל הבאות של

חמד שיהיו שוות ומקרא יתירא

דתביאו ילפי׳ לה דלא אילטריך דכתיב

והקרבתם מנחה חדשה ממושבותיכם

תביאו לחם תנופה ולא איצטריך

תביאו מה ת"ל תביאו כל חמץ שאתה

מביא ממקום אחר יהא כזה עשרון

לחלה כדכתיב שתים שני עשרונים:

הדרן עלך איזהו מקומן

פרוסה לתרומה וי"ל דהא אמרינן (פסחים דף לו:) " אחד שלא יטול פרוסה ועוד דרשינן התם שיהו כל הקרבנות שוין אלמא דבעי להנך חלות דליהוו מו כחלות של תרומה: להדחיק מן העבירה. לנאכלין לשני ימים ולילה אחד לא עשו חכמים הרחקה עד חלות דניכר הוא מתי יהיה שקיעת החמה אבל בלילה אינו ניכר ₪: ואיבעית אימא בי התם בוי. בקונטרס לא גרס ואיבעית אימא ויש או לפרש דדייק מדלא קתני עד חלות לבסוף ותני ליה באמלע ש״מ דהוי דאורייתא כמו לילה ומנוייו וצלי ויש לדקדק דהלכה כר׳ אלעזר בן עזריה דסתם לן תנא כוותיה במתני׳ ובערבי פסחים (פסחים קכ:) ובפ״ק דברכות (דף ט.) ולריך ליזהר אמלה משום דקאמר רבא בסוף ערבי פסחים אכל מלה אחר חלות לרבי אלעור בן עוריה לא ילא ידי חובתו יי

הדרן עלך איזהו מקומן

הדשים ונאכלים לזכרי כהונה דכתיב בגופיה. ור"י פירש דמאחת למעלה דכתיב בשעיר בפנים ילפי' בהיקשא דוכז יעשה ביז בפנים קשים ונאכלים לזכרי כהונה דכתים בגומיה. ור"י מיוש המאחת למעלה דכתים בשעיר בפנים ילפי" בהוקשא דוכן ינשה בין בפנים בין בחוץ בין בשעיר וכן משבע דלמטה דכתים בפנים ילפינן בין בחוץ בין בפנים בין בחוץ בין בפנים בין מחוץ הדהכי משמע ליה רכן יעשה באחל מועד בשתי בהמות משעשה אחת למעלה בשעיר וכן כאשר עשה בפר בפנים למטה יעשה לשתי הבהמות באחל מועד ורבינו חנגאל כו" (ש"מ"). ולפינון ע"ש פג"ז: כון 5"ל משבע (צ"מ"): כון 5"ל משבע (צ"מ"): כון 5"ל משבת (ש"מ"). דרכי ורא"ם: בופיה דחמץ (צ"מ") בבן לכל חלה וחלה (ש"מ"). והיינו הן. ולכ"ק לכל מין של מצה: לאן ליה הימנו כדפירש כ"ל (ש"מ"). כ"ל ליה כמאן דכתים בגופיה דחמץ (צ"מ") לכן כיתר ואימע נ" חלות עשרה קפירי ומשני בעשרונות דיבר הכתוב כו" (צ"מ"): לכן דתהיינה אתביאו דלחמי תודה ל"ל (שמב"): ללן ל"ל דלון "ל" המשבע נ"ר פוש"ב). אתביאו קאי ובלשון כו" (ש"מ"). לכן למיר של בין עמוד השחר כל"ל (ש"מ"): לון דליהוי כל חד כחלות (ב"מ") ביר כל כך עמוד השחר כל"ל (ש"מ"): לון ושל ליישב הגירסא וה"ש מדלא קתני כו" (ש"ם: "ה"):

ומנחות עז: פג:ז ת״כ צו (חנתות עו. פג.) ת"כ צו פרש׳ ז ה"ז, ל) ת"כ שם ה"ט
 ופי״א ה"י, ג) כרכות ע. פסחים
 קכ: (מגילה כל.) ירוש׳ ברכות
 פ״א ה"א, ד) עי׳ ירוש׳ שם, פסחים פ"י ה"ז, **ל**) מנחות עז:, פסחים פ"י ה"ו, ס) מנחות עז:, (1) [עני מר ' יומל מו. ד"ה חון מפניס], 1) צ"ל מנחות עז: כי שם עיקר הדרשא. וגם מש"כ אח"ז דרשינן התם וכר היינו במנחות שם, ק) [עני עור מנחות שם, ק) פסחים קכ: ד"ה אמר ותו' מגילה כא. ד"ה לאחויי].

תורה אור השלם

ממושבתיכם תָבִיאוּ נוֹאַפּֿגוֹנִי בּפּוּלִים לִּינִוּלִינִי אُמִּרנִים סלֶע עֹוֹבְּגוֹנִי טְׁמֵּגֹּ לָטֵם עֹׁנִנּפָּׁנִי מְּעִּים מְּנִּי דְיִנְיִּמָּן מְּבִּינִינִּים

תְּאֶפִינְה בּבוּרים לִיוּדְוּה.

יוּיְרְא כּנִ, יוֹ
יוּיְרְא כּנִ, יוֹ
יִיְּרְיב קְרְבָּנוֹ עַל זְבַּח תְּדֵּתְ
יַּקְרְיב קְרְבָנוֹ עַל זְבַח תִּדְתַ יַּקְרְיב קְרְבָנוֹ עַל זְבַח תִּדְתַ יַּקְרָב עַל זָבַח תִּדְתַ יַּקְרָב נַבְּיִלְה הַּוְהְ צְלִיל אֲשׁ וֹבְּמִילְת עַל מְרִרים יִאבְּלָהְהּ שמות עַל קררים יאבילהו: שמחתיב, ה בּלְיִלְה תַּנְּה תְּנָה וְתַבְּיתִי כְּל בְּבוֹר בְּלֶילָה תַּנָּה וְתַבִּיתִי כְל בְּבוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרִים מֵאָדִם וְעֵד בְּתַּמָה וְּבָכֶל אֱלֹתִי מִצְרִים אעשה שפטים אני יהוה:

אָעשה שְּפְטים אָני יִרוּדְהּ סמת יב, יב 5. וְכָבָה תֹאְבְלוּ אֹתוֹ מְתָנִיכָּם חֲגָרִים נָעֵלִיכָּם בְּרְגָלִיכָם וֹמַלֶּלָכָם בְּיָדְבָּם וְאָבַלְתָם אֹתוֹ בְּחָבְּזוֹן פָּטָח הוּא וְאָבַלְתָם אֹתוֹ בְּחָבְּזוֹן פָּטָח הוּא

גליון הש"ם

, [תום' ד"ה ואיבעית אימא חוץ וכו' ותירץ ר"י וכו'. עי׳ שנועות לך י ע"ל כתום' ל"ה וליתקוע דף י ע"ל כתום' ד"ה ולינו וכו' משום וכו'ן :שם ד"ה היינו וכו' משום דרבר הלמד בגו"ש חוזר ומלמד בהיקש. עיין לעיל דף נ ע"ח מוס' ד"ה אמר. ול"ע:

שינויי נוםחאות

א] נכי"ק ור"ל ואבע"א דם ובשר חדא מילתא היא. יודע לפרשה וע׳ לקמן ס ע״ב לע נפרטה ועי נקתן ס ע"נ: ק"ם): ב] ל"ל כנגד (*ש"מ): ("ל ריבוייא היא (*ש"מ): "ן ל"ל הוא (כתה"י וש"מ): הן עד רן כ"ל הרא (כתה־ישים): הן עד הדצות נממק (שים): זן והיקש בהמות צורך (כתה־ישים): זן לכל כגון "שים): זן נמי אי הוי הוקש בכור כרי לכ"ל והשמר מכלן עד מכון ציקט. בכמה"י מכלן עד מקוד לי ז' וכמו שהוצל לשן מקוד" בי"ל וכמו שהוצל לשן מדי בי"ל וכמו שהוצל לשן קוהייד ניימ וכמו שהוכם כחן רשיי במדייה והבע"ח עייש. וכעייז נש"מ: מ] בתיג גורס כתודה. עש"ב: י) שבתודה בהיקש משתי (*ש"ח): יא] עשרונים ותו לא אף כאן בל כו' לג"ל (צ"ק): יב] תלמודא כל כו' לג"ל (צ"ק): יב] תלמודא (ד"ח. [לפנינו ע"פ הלמוכ]: יג] בגז"ש תרומה תרומה מתרומת (כי"ח: יד] ל"ל דתביאו מו] בהימנו ודבר אחר, "ש"מ) המניין של חלות למידין שלא בלמד רו"ש חוזר ומלמז הדיקש, ומידת החלות הוי דבר אחר שלמדנום בהיקש משתי הלחם. הס"ד והשלמל נתחק (שחכיי). וע' צש"מ גיי רש"י של מהל"ף: מזן כלתה"י נוסף הכי גרסי': יון 'צ'ל שבה יהו שני עריפ כתהיי וש"מ): יחן גמרי בדש בדהוג הרא ונוסה ברמים יהא בההוא קרא גופיה דכתיב עשרון לחלה כתיב רבוייא עשרון לחלה כוב ובויה. דתודה והיכי דמי כו' (כתה"י וש"מ). בכתה"י ליתל מכלון ועד וש"ם). ככתה" ליתח מכחן ועד סה"ד: ימן ל"ל ביה (ש"מ): כן ל"ל נדרש: כאן מיכות ללמוד ממנו זמן אכילה נמחק (ש"מ): כב] הכתוב הן עצמן לא למ"ל (כתח": דרש"). ור" לות ת נ"ל הוא עצמו (ש"מ): כג' (מ"ל דצריכא (ש"מ): כג' (מ"ל ההיא דצריכא (ש"מ): כד' (מ"ל ההיא ילפותא למילף שהן קדשי